

Mahdi Alamili kunne ikke et ord dansk, da han kom til Danmark i 1990, men i dag er han tarmkirurg på Rigshospitalet. Hvis han selv skal sige det, så er han dansker, og det skyldes langt hen ad vejen årene på en muslimsk friskole.

TEKST: PHILIP CHRISTOFFERSEN
FOTO: CHARLOTTE DE LA FUENTE

**“ I STARTEN
HAVDE VI I MIN
FAMILIE EN
FORESTILLING
OM...**

**...AT VI BARE
SKULLE VÆRE HER
I FEM ÅR”**

“SKOLEN GJORDE DET FOR AT TVINGE OS TIL AT BRUGE DANSK I DAGLIGDAGSLIVET. DE GJORDE DET, FORDI DER SKER NOGET ANDET MED EN, END NÅR MAN KUN BRUGER DANSK TIL AT LÆSE I EN BOG ELLER SKRIVE EN STIL. DE VILLE HAVE OS TIL AT TAGE SPROGET TIL OS. VI SKULLE LEGE MED DET. LEVE OS IND I DET.”

Da Mahdi Alamili begyndte på Al-Hikma Skolen i Københavns Sydhavn for 25 år siden, indførte skolen en regel. Alle eleverne skulle tale dansk med hinanden, også i frikvartererne, for ellers foregik al børnenes leg på arabisk.

Når Mahdi Alamili ser tilbage, kan han godt se, hvorfor det var en god idé.

“Skolen gjorde det for at tvinge os til at bruge dansk i dagligdagslivet,” siger han.

“De gjorde det, fordi der sker noget andet med en, end når man kun bruger dansk til at læse i en bog eller skrive en stil. De ville have os til at tage sproget til os. Vi skulle lege med det. Leve os ind i det.”

I den 34-årige Mahdi Alamilis tilfælde må man sige, at det er lykkedes.

Det er 28 år siden, han ankom til Danmark uden at kunne et ord dansk. Da var han syv år. Hans familie flygtede fra Irak som politiske flygtninge og endte her i Danmark, hvor de først boede i asylcentret Sandholm og senere flyttede ind i en lejlighed i København.

I dag bor han på Vestegnen med sin egen familie. Han har gået i gymnasiet og på universitetet, har en ph.d i medicin, er tarmkirurg på Rigshospitalet og er gift med en ergoterapeut, som han har to børn med.

Meget af den succes tillægger han en støttende familie og gode venner. Men også sin tid på Al-Hikma Skolen, som han gik på fra 4. til 9. klasse.

HVORNÅR KAN MAN KALDE SIG DANSKER?

Al-Hikma Skolen går under betegnelsen en såkaldt “muslimsk friskole,” fordi dens værdigrundlag er baseret på en blanding af islam og grundtvigsk friskoletænkning. Men sådan opfatter Mahdi Alamili den ikke. Han har altid bare

kaldt den en “friskole”, hvor der er lidt mere fokus på arabisk sprog og kultur end i en folkeskole.

“Min tid på Al-Hikma Skolen har betydet, at jeg kan læse og skrive arabisk. At jeg ved noget mere om min religion, den arabiske kultur. Men som på alle andre friskoler har der også altid været meget vægt på det faglige og et fokus på, hvordan du bliver et tænkende væsen,” siger han.

Mahdi Alamili ved ikke helt, om han er gået glip af noget ved ikke at have gået på en dansk folkeskole. Da han var barn, så han den kun udefra, og der var han misundelig på, at de tog på flere ture, end de gjorde på Al-Hikma Skolen.

Men det gør ham ikke så meget nu. Man kan godt være integreret

og kalde sig dansker uden at have gået i en dansk folkeskole, mener han.

“Det med danskheden er jo noget, der er kommet mere og mere. Man bor og arbejder her. Man betaler skat. Man involverer sig mere og mere i livet i Danmark – også på længere sigt,” siger han.

BLÅ BOG MAHDI ALAMILI

FØDT:

1983 I IRAK. KOM TIL DANMARK I 1990. HAR BOET I KØBENHAVN SIDEN.

SKOLEGANG:

DIA PRIVATSKOLE, KØBENHAVN.
AL-HIKMA SKOLEN,
KØBENHAVNS SYDHAVN.

UDDANNELSE:

BLEV KANDIDAT I MEDICIN FRA KØBENHAVNS UNIVERSITET I 2009,
OG PH.D. I 2013 VED HERLEV HOSPITALS KIRURGISKE AFDELING.

AKTUELT:

ARBEJDER I DAG SOM TARMKIRURG

“DA JEG GIK PÅ AL-HIKMA SKOLEN, VAR DER EN REGEL OM, AT MAN SKULLE SNAKKE DANSK MED HINANDEN, MEN NU ER DET OMVENDT. I DAG SKAL BØRNENE NÆRMEST TVINGES TIL AT SNAKKE ARABISK, HVIS DE SKAL LÆRE DET.”

“I starten havde vi i min familie en forestilling om, at vi bare skulle være her i fem år, og så ville vi rejse tilbage. Nu tænker man over, hvad man har af projekter om 10 eller 15 år i Danmark. Man tænker over de ting, der udspiller sig i medierne, hvad har det af konsekvenser her i Danmark ude i fremtiden. Det interesserer mig. Også de ting, der slet ikke har noget med arabisk kultur, eller sprog, eller friskoler at gøre.”

SVÆRT AT FORHOLDE SIG TIL KRITIKKEN

Det forgange år har der været meget fokus på de muslimske friskoler. I november sidste år var ni skoler under særligt tilsyn fra staten, blandt andet fordi myndighederne på en skole i Nordvest fandt undervisningsmateriale om jihad, mens en anden skole i Aarhus havde en såkaldt sharia-imam tilknyttet.

Der har været kritik, som har været svær at forholde sig til, mener Mahdi Alamili.

For på den ene side er der god grund til at kritisere de friskoler, som har rod i økonomien og det faglige. På den anden side bliver det også meget hurtigt skingert, og så bliver det svært at gennemskue, hvad der er berettiget kritik, og hvad der ikke er, synes han.

“Det er blevet til en hverdagsting, at man åbner et nyhedsmedie og kan se, at der er en, der udtaler sig kritisk eller meget følelsesladet om folk med muslimsk baggrund,

eller dem, der går med tørklæde eller sender deres børn i friskole,” siger han.

“I dag bliver jeg ikke så følelsesladet som tidligere. Før kunne jeg tænke, ‘stop nu, hvad sker der her. Hvorfor er danskere så fordomsfulde.’ Men nu prøver jeg mere at se efter, om kritikken er berettiget. Er der noget i det, de siger,

eller er der ikke. Jeg tror, at når man sier følelserne fra, så er det en forsvarsmekanisme, kroppen og hjernen har, så man ikke bliver deprimeret af det, man hører, og tager det personligt. Men ulempen ved det er, at man mister evnen til at forholde sig til kritikken. Og så er det lige så meget modparten, der taber på det.”

VIL GIVE DET VIDERE

Når Mahdi Alamili taler med sin seksårige datter, foregår det næsten udelukkende på arabisk. Det er den eneste måde, hun rigtig kan lære sine forældres modersmål, for ovre på Al-Hikma Skolen, hvor hun lige er begyndt i 0. klasse, snakker eleverne dansk med hinanden, hvis de selv må vælge.

Det er det, hun er vokset op med i vuggestue og børnehave, og når hun ser Ramasjang.

“Da jeg gik på Al-Hikma Skolen, var der en regel om, at man skulle snakke dansk med hinanden, men nu er det omvendt. I dag skal børnene nærmest tvinges til at snakke arabisk, hvis de skal lære det.” ●

